

(ΑΓΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' / 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 480

ΕΤΟΣ Κ'

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ἡ δολία Ἀντιχριστιανικὴ συμπεριφορὰ τοῦ Παπισμοῦ ἐναντι τῆς Μητρὸς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλητικῆς

Β'.

Θέσιν θυγατρὸς ἐπέχει φυσικῶς καὶ ἱστορικῶς ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία, ἐναντι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἣτις, ἐκ Σιὼν προερχομένη ἀμέσως, εἶναι ἡ Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐν τούτοις, αἰείποτε μὲν, ἰδίᾳ δέ, ἀπὸ τοῦ Θ'. αἰῶνος δὲν παραλείπει εὐκαιρίαν ὁ Παπισμός, νὰ ἐφορμᾷ ὑπούλως, ἀγρίως δὲ καὶ θηριωδῶς, ἵνα κανασπαράξῃ καὶ καταπνίῃ τὴν ἐξωτερικῶς πτωχὴν καὶ κοσμικῶς ἀσθενῆ καὶ ἀφελῇ μονογενῇ Θυγατέρα τῆς Τρισηλίου Θεότητος, τὴν ἀγνὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον! Ἐπὶ ἑνδεκα ἤδη αἰῶνας, δὲν ἀφήνει εὐκαιρίαν, ἡ Παπικὴ Δύσις, διὰ τῆς ἀριστοτεχνικῶς ὀργανωμένης προπαγάνδας της, διὰ τῆς ἀνιέρου καὶ δολίας διπλωματικῆς καὶ ἀνελικρινοῦς πολιτικῆς τῶν θανασίμων ἐναγκαλισμῶν καὶ ἀπατηλῶν καὶ παραπλανητικῶν φιλοφρονήσεων, νὰ δημιουργῇ σκανδαλώδη διασπαστικὰ ζιζάνια φιλενωτικῶν καὶ καὶ φιλοπαπικῶν, νὰ διασπᾷ, ν' ἀντιδρᾷ ὀλεθρίως, διὰ παντὸς ἀσυλλήπτου σατανικοῦ τρόπου, κατὰ τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθόδοξων τῆς Οἰκουμένης, «ἀδαμαντίναις κερκίσιν ἐξυφαίνουσα τοὺς δόλους κατὰ τὴν μέθον, ἧς τὸ μυστήριον κατέχει τὸ Βατικανὸν μόνον». Τοῦτο χαρακτηριστικῶς διαπιστοῖ ὁ μακαρίας καὶ ἁγίας μνήμης σοφὸς Ἱεράρχης Πατρῶν Νικηφόρος Καλογεράς, ἐν τῷ

πάντοτε ἐπικαίρῳ καὶ πολυτίμῳ Ἔργῳ αὐτοῦ «Μάρκος ὁ Εὐγενικός καὶ Βησσαρίων ὁ Καρδινάλιος...». Προσφυέστατα δὲ ζωντανεύει τοὺς ἀπεγνωσμένους ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ καὶ ὁ Λογοτέχνης—Βουλευτῆς κ. Ἰ. Κουτσοχέρας, ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ Ραδιοφώνου μεταδοθέντι προσφάτῳ Ἔργῳ αὐτοῦ, διὰ τὸ παλμῶδες βυζαντινὸν καὶ Ὁρθόδοξον αὐτοῦ νόημα. Τόσον βαθέως διέκρινε τὰ πάθη τοῦ μίσους καὶ τῆς περιφρονήσεως τῶν Δυτικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἡγετῶν, ἐναντι τῶν Ἀνατολικῶν Ὁρθόδοξων, ὁ Ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός, ὥστε κατὰ τὴν τρίτην συνεδρίαν τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Ἐνωτικῆς (Οὐνιτικῆς) ταπεινωτικῆς Συνόδου τῆς ἐσχάτης Ἐθνικῆς ἀνάγκης καὶ τῆς βίας τῆς κακῶς ἐνοουμένης πολιτικῆς σκοπιμότητος, ἤλεγξε κατηγορητικῶς τοὺς παπικοὺς εἰπὼν :

Ἄτεγκτοι καὶ θηριώδεις ὑμεῖς ἤρο σιδήρεος ὑμῖν ἐνὶ στήθεσι θυμὸς (=ἀληθῶς σιδηρὰν καρδίαν κρύπτετε εἰς τὰ στήθη) οἱ τοὺς ἀδελφοὺς σκανδαλιζομένους παρορᾶτε καὶ διίσταμένους ὑμῶν, ἵνα μόνον τὸ οἰκεῖον θέλημα καὶ τὴν καινοτομίαν μὴ λύσητε. (Ὅρα καὶ τὰ δόλια ἀπατηλὰ συνθήματα τῆς προσφάτου Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ).

Ὅντως δέ, ἡ μέχρι σήμερον τακτικὴ τῶν

Ἀπὸ τὴν Πανήγυριν τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου εἰς τὸν Κορυδαλλὸν

Τὴν προπαραελθοῦσαν Τρίτην 20 Ὀκτωβρίου (Π.Η.) ἑορτάσθη μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου, εἰς τὴν ὁμώνυμον ἱερὰν Γυναικείαν Μονὴν τοῦ Κορυδαλλοῦ. Ὁ πρεσβύτες—Πατὴρ Ἀρτέμιος—ὁ ἰδρυτὴς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς Μονῆς—εἶναι ὁ κληρικὸς ἐκεῖνος, ὅστις παιδιόθεν ἀφιερώθη ὀλοφύχως εἰς τὸν Θεὸν καὶ διέθεσεν ἅπασαν τὴν πατρικὴν του περιουσίαν πρὸς δημιουργίαν τοῦ ἱεροῦ τούτου τεμένους τῆς λατρείας τοῦ Ὑψίστου.

Τὴν ἑορτὴν ἐλάμπρυνε Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία τελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μαγνησίας κ.κ. Χρυσοστόμου καὶ δεκάδος κληρικῶν, ὡς

καὶ ὁ ἐμπνευσμένος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅστις ἠχμαλώτισε κυριολεκτικῶς τὰ πλήθη. Μετὰ τὴν Λειτουργίαν, ἐγένετο λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου εἰς τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τοῦ Κορυδαλλοῦ με συμμετοχὴν ἑκατοντάδων εὐσεβῶν χριστιανῶν, τοῦ Δημάρχου Κορυδαλλοῦ κ. Φθωνάκη μετὰ τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Δήμου κ. Νικολοῦδη, τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱ. Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, τοῦ Διοικητοῦ Ἀσφαλείας κ.κ. Μαραβέλια καὶ Τατάκη, τοῦ βουλευτοῦ κ. Μπουγᾶ, τοῦ τῶς Δημάρχου καὶ νῦν Προέδρου τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Πολυτέκνων κ. Γεράκη καὶ ἄλλων. Μετὰ τὴν λιτάνευσιν παρετέθη ὑπὸ τῆς Μονῆς πλούσιον γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν οἱ πλείστοι τοῦ ἐκκλησιασματος.

Παπικῶν, πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους, ἀφ' ἑνὸς ἐπιδαφιλευόντων φιλοφρονήσεις, καὶ ἀφ' ἑτέρου ζηλωσάντων νὰ γεμίσωσι τὴν ἐκ προγόνων Ὀρθόδοξον Ἑλλάδα με δουρεῖς ἵππους Οὐνιτικῶν Ὀρθοδοξοσχήμεων Ναῶν, πρὸς παραπλάνησιν καὶ προσηλυτισμὸν τῶν πτωχῶν Ὀρθοδόξων, ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἀληθὴς συμπάθεια, ἡ τοῦ Χριστοῦ ἀγάπη καὶ εἰρήνη οὐδέποτε ἐμφωλεύουν εἰς τὰ σπλάγχνα αὐτῶν, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς ἀποβλέπουν εἰς τὴν ὀλοκληρωτικὴν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπορρόφησιν καὶ ὑποταγὴν, κατὰ τὸ Ὑαλμικὸν «Ἡπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτῶν ὑπὲρ ἔλαιον, αὐτοὶ δὲ εἰσὶ βολίδες».

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Ὁ Δῆμος Δράμας ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ κατεδαφισθῇ ἡ Ἑλλησεία Τριῶν Ἱεραρχῶν

Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ
τῆς Ὁρθοδόξιας πρωθιερέως Μιχαὴλ Σαββοπούλου

Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς Ἐφημερίδος «Νέος Ἀνθρώπος»
Δράμας (18-10-65)

ΣΥΝΗΓΟΡΙΑ

Πρωθιερέως Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου ἐνώπιον τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ΔΡΑΜΑΣ κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 15ης Ὀκτωβρίου ὑπὲρ τῆς μὴ κατεδαφίσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν πόλεως Δράμας.

Ἀξιότιμε κύριε Δήμαρχε,

Κύριε πρόεδρε τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ κ.κ. Δημοτικοὶ Σύμβουλοι. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον λέγει «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται, πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει» ἔρχομαι ἵνα κρούσω τὴν θύραν τῆς χριστιανικῆς σας καρδίας καὶ νὰ αἰτήσω διὰ κανονικῆς ὑποβληθείσης αἰτήσεως ἐκ μέρους τῆς θρησκευομένης κοινωνίας Δράμας τὴν τροποποίησιν τοῦ σχεδίου πόλεως ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸ κτίριον τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν τοῦ ναοῦ τοῦ προστάτου τῶν παιδιῶν μας, καὶ τὴν μὴ κατεδάφισιν αὐτοῦ. Αἱ πλησίον τοῦ ναοῦ τούτου τοῦ ἱδρυθέντος τὸ 1936 καὶ ἐγκαινισθέντος πρὸ τριετίας αἱ ὁδοὶ εἶναι ἤδη λεωφόροι καὶ δὲν ὑπάρχει θέμα συμφορήσεως συγκοινωνίας. Ἦδη πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἔχει δημιουργηθῇ μιὰ ἀρκετὰ εὐρύχωρος πλατεία, τὴν ὁποίαν δύνασθε νὰ διαπιστώσῃτε μὲ μιὰν ἐπιτόπιον ἐπισκεψίαν σας. Θέμα συγκοινωνιακῆς ἀποσυμφορήσεως εἰς τὴν ἀκριτικὴν καὶ μαρτυρικὴν μας πόλιν ὑφίσταται εἰς τὰς ὁδοὺς Βενιζέλου, Ρούσβελτ, Σμύρνης καὶ Καβάλας. Τὰ σχέδια πόλεων εἶναι ἀνθρώπινα κατασκευάσματα, οὐδαμοῦ δὲ τῆς Ἑλλάδος σχέδιον πόλεως ἐκρήμνισε ἐκκλησίαις, ἀλλ' ἐσεβάσθη ταύτας, καὶ οὐδέποτε μία ἐκκλησία πλησίον ὁδοῦ ἢ ἐντὸς πλατείας ἀποτελεῖ ἀσχημίαν, ἀλλὰ καύχημα διὰ τὸν τόπον καὶ ἀποδείξιν τρανὴν τῆς θεοσεβείας τῶν κατοίκων. Ἡ ἐκκλησία αὕτη εἶναι τὸ καταφύγιον τῶν παιδιῶν μας τῆς σπουδαζούσης νεότητος. Τὰ παιδιά μας καθ' ἡμέραν ὅταν μεταβαίνουν εἰς τὰ σχολεῖα εἰσέρχονται

εἰς αὐτὴν καὶ προσκυνοῦν καὶ ἐξαιτοῦνται τὴν πνευματικὴν βοήθειαν τῶν ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν. Κάθε Κυριακὴν ἐκκλησιάζονται πλῆθος παιδιῶν ἐρχομένων ἐκουσίως ἄνευ διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν. Σχετικῶς μὲ τὰς ἐκκλησίας λέγουν οἱ ἅγιοι Πατέρες: ὅτι εἰς κάθε Ἐκκλησίαν ἁγιασθεῖσαν καὶ λειτουργηθεῖσαν, διορίζεται παρὰ Θεοῦ φύλαξ Ἄγγελος, Μάρτυς μου ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἱερ. Χρυσόστομος, ὅστις ἀπερχόμενος εἰς ἐξορίαν εἶπεν εἰς τοὺς φίλους του: καταβῶμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀποχαιρετίσωμεν δι' ἐσχάτην φοράν τὸν φύλακα ἄγγελον τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, (Ἀγιορειτικὸν ἡμερολόγιον 1931 σελίς 84). Ἐκκλησίαι κρημνίζονται ἀπὸ θεωρητίας, ἀπὸ πολεμικὰς συμφορὰς καὶ ἀπὸ ἐπιδρομὰς βαρβάρων. Ἐθνῶν τοιοῦτος λόγος δὲν συντρέχει σήμερον. Ὅταν ὡς μὴ ὤφειλε ἠγέρθη τοιοῦτον ζήτημα διὰ τοῦ τοπικοῦ τύπου τῆς πόλεώς μας ἐξανέστη ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις τῶν Δημοτῶν μας καὶ κάθε Χριστιανοῦ Ὁρθοδόξου ὁπότε διαμαρτυρούμενος παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Νομάρχου, ὅστις παραδόξως θέλει νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ στυγνὸν σχέδιον πόλεως διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς Πλατείας τῶν Δενδρακίων καὶ τὴν ἐν καιρῷ κατεδάφισιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ μὲ τὴν ἀποψιν, ὅτι οὗτος θὰ ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον εἰς τὸν κόμβον τῆς συγκοινωνίας. Ὁ κ. Νομάρχης εἶναι ξένος πρὸς τὸν μαρτυρικὸν τοῦτον τόπον καὶ δὲν δύναται νὰ κρημνίσῃ Ἐκκλησίαν.

Κύριοι, εἰς τὴν Τουρκίαν κάθε ἔτος περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου γίνεται ἐθνικὴ ἑορτὴ διὰ τὴν νίκην τῶν κατὰ τὸ 1920 ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Σημειωτέον δὲ ὅτι δὲν μᾶς ἐνίκησεν ἡ Τουρκία, ἀλλ' ἡ ἀναμεταξύ μας τότε διχόνοια. Ἐφέτος εἰς μιὰν παρέλασιν τῶν Τούρκων ἐν Ἀγκυρᾷ ὁ Ἰσμέτ Ἰνονοῦ ἐξεφώνησε πατριωτικὸν λόγον καὶ εἶπεν ὅτι τὸ 1922 ὁ ἐνδοξὸς τουρκικὸς Στρατὸς κατετρόπωσε τοὺς Ἕλληνας καὶ συνετέλεσεν ὥστε νὰ σταματήσουν νὰ ἤχουν τρεῖς χιλιάδες καμπάνες Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Δὲν πιστεύω, ἀξιότιμοι κύριοι, ὑμεῖς ὡς Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι νὰ θελήσῃτε νὰ σταματήσῃ τὸ γλυκὺ κτύπημα καὶ λάλημα τῆς καμπάνας τῆς Ἐκκλησίας τῶν παιδιῶν σας.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου κ. Καναρᾶς ἠρώτησε τὸν παριστάμενον Δήμαρχον κ. Α. Νικηφορίδην περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καὶ διεβεβαίωσε τοὺς πάντας ὅτι ζήτημα τῆς κατεδαφίσεως τῆς ἐκκλησίας δὲν ὑφίσταται εἰμὴ μόνον τοῦ ἀδελγοῦ πρὸς διαπλάτυνσιν τῶν ὁδῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν Γραφείων ἡμῶν θὰ ἐκτελεῖται συνεχῶς ἀπὸ 8 π. μ. μέχρι καὶ 7 μ. μ. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δέον, ὅπως προσέρχονται ἐντὸς τῶν ὥρων τούτων διὰ τὰς ὑποθέσεις των, διότι μετὰ τὴν 7ην μ. μ. τὰ Γραφεῖα θὰ κλείωνται.

ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΠΡΟΒΟΛΑΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

‘Εορταί εις Βόρειον ‘Ελλάδα

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς ‘Ιερᾶς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης ἐν τῇ ἀξιεπαίνῳ προσπάθειά του, ὅπως ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν ἐπιτύχῃ προβολὴν ἀνταξίαν τῆς θείας ἰδεολογίας του, ἔσχε τὴν καλὴν ἐμπνευσιν, ὅπως προσκαλέσῃ τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς τῆς ‘Ιερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἵνα προστῶσιν εἰς τὴν ἐφετεινὴν πανήγυριν τοῦ Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, τελεσθησομένην εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἡ Ἱ Σύνοδος ἐκτιμῶσα τὴν σκοπιμότητα τῆς προσκλήσεως εὐχαρίστως ἀπεδέχθη αὐτὴν καὶ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μακαρ. προέδρου αὐτῆς κ. Αὐξεντίου μετέβη ἀπὸ τῆς 24ης Ὀκτωβρίου εἰς Θεσ/νίκην, ὀλίγον δηλ. ἐνωρίτερον τῆς ἐορτῆς, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς ‘Ιερᾶς Κοινότητος κανονισθῶσι τὰ τοῦ προγράμματος αὐτῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ διὰ τῆς ἐφημερίδος «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς» καὶ δι’ ἰδιαιτέρων προσκλήσεων ἐγένετο γνωστὸν τὸ πρόγραμμα.

Ἡ ἱερὰ πανήγυρις ἐτελέσθη πράγματι μεγαλοπρεπεστάτῃ, ἀνωτέρα πάσης προσδοκίας. Ὁ Μ. Ἑσπερινὸς ἀφ’ ἐσπέρας (25 Ὀκτωβρίου) ἐψάλη κατανυκτικώτατα. Μετ’ αὐτὸν ἐγένετο ἡ Λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος εἰς εὐρυτάτην ἀκτὶνὰ κύκλῳ τοῦ Ναοῦ. Τὴν ἐπαύριον (26ην) ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ θεία Λειτουργία, συνιερουργούντων τῶν 4 Ἀρχιερέων, 6 ἱερέων καὶ 2 διακόνων, ἐψάλησαν μεγαλοπρεπέστατα. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ

Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τῆς θείας Λειτουργίας ἐντεταλμένος Ἀρχιερεὺς ὠμίλησε καταλλήλως ἐξάρας τὸ μαρτύριον τοῦ Ἀγίου, καὶ τὰ πολλὰ θαύματα αὐτοῦ ἰδίως, προσσπιζομένου τὴν γενέτειραν αὐτοῦ πόλιν καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καθὼς καὶ τὰ καθήκοντα ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν ἐν τοῖς ὑστέροις τούτοις χρόνοις ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἧς τὴν ἀλουργίδα ἀπειρα πλήθη Μαρτύρων ἐπορφύρωσαν διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν. Ἡ ὅλη πανήγυρις ἐστέφθη ὑπὸ πρωτοφανοῦς λαμπρότητος. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ καὶ ἀφ’ ἐσπέρας καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς κατέκλυσαν ἀσφυκτικώτατα τὸν χώρον τοῦ Ναοῦ, ὥστε παρὰ πάντων νὰ ὁμολογῇται, ὅτι ὁ Μέγας Δημήτριος ἐφέτος ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ὅσον οὐδέποτε.

Τὸ Δ. Συμβούλιον μετὰ τὰς ἐορταστικὰς ἐκδηλώσεις παρέθεσε πλουσιοπάροχον γεῦμα εἰς τιμὴν τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων, τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τῶν παρευρεθέντων ἀντιπροσώπων τῶν Παραρτημάτων.

Ἡ ἱερὰ πανήγυρις ἐπροξένησεν ἐντυπώσεις ἀγαθὰς ἀλλὰ καὶ φερέλπιδα ἐγκαρδίωσιν, διότι διεπιστώθη, ὅτι ἡ ἀγωνιστικότης τῶν ἀδελφῶν συναθλητῶν μας ἐξακολουθεῖ νὰ θερμαίνεται αὐτοῦς καὶ παρορμᾷ εἰς ἐκδηλώσεις μαρτυρούσας ὅτι ὁ θεῖος ζήλος, ὅταν ὑφίσταται, ὁδηγεῖ πάντοτε εἰς

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης.

Διὰ τοὺς Γονεῖς

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

Ὅσα καὶ ἂν λεχθοῦν διὰ τὸν σπουδαιότατον ρόλον ποὺ παίζει εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν παιδιῶν τὸ παράδειγμα τῶν γονέων, ἀσφαλῶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ πιστῶς τὴν πραγματικότητα.

Ἔργα θαυμαστὰ καὶ ἐξαιρετῶς θεάρεστα.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγ. Νέστορος (27ην Ὀκτωβρίου), πανηγυρίζοντος τοῦ φερωνύμου Ναοῦ ἐν Θεσ/νίκῃ οἱ Σεβ. Μαγνησίας Χρυσόστομος καὶ Διαυλείας Ἀκάκιος προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ κτήτορος αὐτοῦ προέστησαν τῆς ἑορτῆς.

Οἱ Χριστιανοὶ καὶ κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην ἔσπευσαν νὰ τιμήσωσι τὸν συναθλητὴν τοῦ Ἁγ. Μεγ. Δημητρίου.

Διὰ παντὸς τρόπου κατεβλήθη προσπάθεια ὅπως καὶ τοῦ θεοῦ Νέστορος ἡ πανήγυρις τελεσθῇ μετὰ πάσης λαμπρότητος. Ὁ κτήτωρ τοῦ Ναοῦ αἰδ. πρωτοπρεσβύτερος Σάββας μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐδέχθη τὰς εὐχὰς τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων καὶ τῶν λοιπῶν Κληρικῶν οὗτος δὲ φιλοφρόνως ξενίσας αὐτοὺς κατ' οἶκον παρέθεσε τράπεζαν ἑορταστικὴν.

Καθηκόντως εἰς ἅπαντας τοὺς κοπιάσαντας, δαπανήσαντας, καὶ καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἐργασθέντας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προβολῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνας εἰς τὴν δευτέραν πρωτεύουσαν τῆς πατρίδος ἡμῶν ἀπονέμεμεν τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας.

Τὸ καλὸν παράδειγμα τῶν γονέων εἶναι ἥλιος φωτεινός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὰ παιδιὰ λαμβάνουν φῶς, διὰ νὰ γίνουιν «τέκνα φωτός». Καὶ τὸ κακὸν παράδειγμα πάλιν ὁμοιάζει πρὸς τὸ βαθὺ τῆς νυκτὸς σκότος, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποῖου καὶ τὰ πολυτιμότερα ἀντικείμενα χάνουν τὴν λάμψιν τῶν καὶ γίνονται σκοτεινὰ.

Ἄς παρατηρήσωμεν μίαν οἰκογένειαν, ὅπου οἱ γονεῖς ἔχουν νὰ δείξουν παράδειγμα χριστιανικῆς ἀρετῆς. Εἰς τὰς συζητήσεις τῶν ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν. Ἐκφράζουν τὴν ἐλπίδα τῶν πρὸς Αὐτὸν καὶ ἐκδηλώνουν εὐγνωμοσύνην διὰ πᾶσαν ἀτομικὴν καὶ οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν. Εἰς συνομιλίαις τῶν λέγουν πᾶν ὅτι βλέπουν εἰς τοὺς ἄλλους καλὸν καὶ ἐπαινοῦν τὴν ἀρετὴν, ὅπου καὶ ἂν τὴν εὑρουν. Ἐχουν λόγους ἐπεικειίας καὶ συμπαθείας καὶ δι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀδικοῦντας καὶ φανερόνουν ὅτι δὲν κρατοῦν ἐναντίον τῶν πάθους. Ἡ ὅλη συμπεριφορὰ τῶν διαπνέεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς πραότητος, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀληθείας, τῆς ἐγκρατείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης. Ἰδιαίτερος ἐπιμελοῦνται τὴν προσευχὴν, τὸν τακτικὸν ἐκκλησιασμόν, τὴν μελέτην καὶ τὴν συζήτησιν τὴν θρησκευτικὴν, τὴν ἐλεημοσύνην πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ πᾶσαν ἐξυπηρέτησιν πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ὅταν τοιοῦτον εἶναι τὸ παράδειγμα τῶν γονέων, ἔμπορεῖ νὰ εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ ἐπίδοσις

Περίφορὰ τῆς Ἁγίας εἰκόνης εἰς Θεσσαλονίκην.

του εἰς τὰ παιδιὰ θὰ εἶναι ἰσχυρά, ἀποτελεσματική, ἀνεξάλειπτος. Ἀσφαλῶς δέ, τὸ παράδειγμα τὸ καλὸν τῶν γονέων εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν πάσης ἄλλης διδασκαλίας καὶ νὰ θέσῃ αὐτὸ τὴν ὀριστικὴν σφραγίδα εἰς τὸ μορφωτικὸν ἔργον τοῦ δημοσίου σχολείου.

Ἄς προσέξωμεν τώρα καὶ τὴν ἀντίστροφον ὄψιν. Εἶναι δυστυχῶς ἀληθές, ὅτι πολλοὶ γονεῖς παρουσιάζουν ἐνώπιον τῶν παιδιῶν των τὸ θλιβερὸν θέαμα τοῦ θυμοῦ, τῆς φιλονικίας, τῆς διαμάχης, τῶν ζηλοτυπιῶν καὶ παρεξηγήσεων. Ἐκεῖ διασταυροῦνται ἄγρια, βλέμματα. Ἐκεῖ ἐκτοξεύονται λόγοι πικροί. Ἐκεῖ πλήττουν τὸν ἀέρα βωμολοχίαι καὶ ἀπειλαὶ καὶ ὕβρεις βλασφημίας. Πολλοὶ γονεῖς παρουσιάζονται πλεονέκται καὶ λάτρες τοῦ χρήματος. Πιστεύουν περισσότερον εἰς τὸ χρήμα, παρὰ εἰς τὸν Θεόν. Στηρίζονται περισσότερον εἰς ἀνθρώπους καὶ ὄχι εἰς τὸν Θεόν. Εἶναι πρόθυμοι νὰ καταπατήσουν ὅλους τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ κέρδος. Διὰ τὸν πλησίον των ὁμιλοῦν πολλάκις μὲ περιφρόνησιν καὶ εὐχαριστοῦνται νὰ συζητοῦν καὶ νὰ ἐκπομπέουν τὰς ξένας παρεκτροπὰς. Προσευχή, ἐκκλησιασμός, ἐτοιμασία διὰ τὴν θείαν μετάληψιν, ἔργα βοηθείας, πρὸς τὸν πλησίον ἔχουν ἐξορισθῇ ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς των. Τὴν θέσιν των κατέχουν μόνον γεύματα πλούσια, διασκέδασεις καὶ μέθαι, καλλωπισμοὶ καὶ ἐπιδείξεις καὶ θέατρα καὶ χοροί.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀκολυθῇ ἐνωρὶς τὸ παιδί βίον ὕλιστικόν, βίον ματαιοίτητος καὶ ἁμαρτίας; Καὶ ἂν ἀκούῃ καλὰς συμβουλὰς καὶ ἂν φοιτᾷ εἰς τὰ καλύτερα σχολεῖα, τὸ κακὸν παράδειγμα τῶν γονέων θὰ μαράνῃ εἰς τὴν ψυχὴν του τὰ ἀγαθὰ σπέρματα καὶ θὰ τοῦ δώσῃ κατεύθυναι κακὴν. Θὰ εἶναι θαῦμα καὶ θαῦμα μέγα, ἂν κατ' ῥθώσῃ τὸ παιδί νὰ φανῇ καλύτερον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του.

Ἄς ἀναλογισθοῦν οἱ γονεῖς τὰς εὐθύνας των. Τὸ κακὸν των παραδείγματα δὲν εἶναι μόνον δι' αὐτοὺς ἀπώλεια καὶ ζημία, ἀλλὰ καὶ κληρονομία ὀλέθριος διὰ τὰ παιδιὰ των. Τὰ παιδιὰ θὰ ἀντιγράφουν τοὺς γονεῖς των. Καὶ εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν πόσον τρομακτικὴ εἶναι ἡ εὐθύνη τῶν γονέων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται ἅπαντα τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παρηρητήματα καὶ οἱ Ἱεροὶ ἡμῶν Ναοὶ, ὅτι ἐκκυκλοφόρησαν οἱ ἡμεροδείκται 1966 τοῖχου καὶ ἐγκόλπια (τῆς τσεπῆς) καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως διαβασθοῦν ἐγκαίρως αἱ παρηγγελίαι.

Τιμαὶ ἡμερολογίων Τοίχου δεχ. 9. —

» » Ἑγκολπίων (τσεπῆς) 3.

(Ἐκ τῶν Γραφείων Γ.Ο.Χ.)

Ἑυταυτοὶ εἰσφοραὶ

Μέσω Ἱερέως Π. Παρθενίου 651—700

Ἀντ. Παπαζακατούνης	100
Νικ. Νέτσικας	50
Δημ. Κοτρῶγιας	50
Εὐστ. Λαΐνας	50
	250

Μέσω Ἱερ. Νικ. Μουτσᾶτσου 1801—1850

Γεώργιος Κλῆς	50
Ἀνώνυμος	100
	150

Μέσω Ἱερέως Μερχουρίου Καλοσκάμη 901—950

Πέτρου	300
Ἀνώνυμος	50
Ἀνώνυμος	100
Εὐαγγελία ἐξ Ἰκαρίας	50
Τριανταφυλλιά	50
Τριανταφυλλιά	1000
Μοναχὸς Θεόδουλος	1000
Ι. Ν. Ἀγίου Κωνσταντίνου	1000
Ἀνώνυμος	100
Μαρία Μπαρτιά	200
Θαυμασία Μοναχὴ	200
Ματρώνα Μοναχὴ	100
Μοναχὴ Ἀνώνυμος	500
Σοφία Λεμπέση	500
	5.150

Σύνολον 5.550

Ἐκ προηγουμένων 433.545

Γεν. Σύνολον 439.095

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

«Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι»
(Παῦλος)

Μέρος 15ον

Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτελῇ τίτλον τιμῆς διὰ τὸν Μοναχὸν τὸ νὰ παραχωρῇ τὰ πρωτεῖα εἰς τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ὑποβιβάζῃ καὶ ταπεινῶνῃ ἑαυτὸν πρὸς τιμὴν, ἐξυψωσιν καὶ δόξαν τῶν ἀδελφῶν του. Ὁ Μοναχὸς δὲν σώζεται μόνον διὰ τῆς νηστείας, προσευχῆς, ἀγρυπνίας καὶ τῶν δακρύων ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ταπεινώσεως, ἥτις θὰ τοῦ ὑπαγορεύσῃ νὰ «νίπτη τοὺς πόδας» τῶν ἄλλων, κατὰ πιστὴν μίμησιν τοῦ παραδειγματός τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. «Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι» παροτρύνει ἡμᾶς ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ταπεινώσας ἑαυτὸν θεοκῆρυξ Παῦλος. Ἀναντιρρήτως, τινὲς τῶν Μοναχῶν νομίζουν, ὅτι δοξάζονται καὶ ὠφελοῦν τοὺς πέριξ αὐτῶν διὰ τῆς

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος πρὸς ὑπεεσόντα Θεόδωρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ καθὼς παιδίον τοῦ βασιλέως, τὸ ὁποῖον τρέφεται πρότερον μὲ εὐτελεῖ τὸν τρόπον καὶ διατελεῖ ἐπὶ φόβον καὶ ἀπειλὰς, διὰ τὴν μὴ διαφθορὰν εἰς τὰς εὐκολίας καὶ τὰς ἀνέσεις τοῦ βίου καὶ τῆς πατρικῆς γείνης ἀνάξιον κληρονομίας, ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, ἀφοῦ ὅλα ἐκεῖνα

προβολῆς τοῦ ἑαυτοῦ των, τῶν ἀρετῶν, τῶν χαρισμάτων καὶ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν.

Τὸ ἀντίθετον ὁμῶς τοῦ προσδοκωμένου ἀποτελέσματος συμβαίνει, διότι ἡ αὐτοεπίδειξις, αὐτοκαύχησις καὶ προβολὴ τοῦ ἐγὼ πάντοτε δυσαρεστεῖ καὶ ἐκνευρίζει, οὐδέποτε δὲ οἰκοδομεῖ καὶ ὠφελεῖ πνευματικῶς.

Ὁ Μοναχὸς δύναται νὰ ἐπιδράσῃ εὐμενῶς ἐπὶ τῶν ἄλλων καὶ νὰ τοὺς προσενήσῃ ἀνυπολόγιστον ψυχικὸν ὄφελος, ὅταν διακατέχεται ἀπὸ βαθυτάτην ταπείνωσιν καὶ ἔχῃ ἀποβάλλει τὴν ματαιοδοξίαν, τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν. Ἡ παρουσία τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἐναρέτου Μοναχοῦ, ἀνευ λόγων, ἀνευ κομπορρημοσύνης καὶ αὐτοεπίδειξως δύναται νὰ συγκλονίσῃ τὴν ψυχὴν τῶν ἄλλων καὶ νὰ τοὺς οἰκοδομήσῃ, ὅσον οὐδὲν ρητορικὸν ἢ εὐγλωττον κήρυγμα. Ἡ ἀρετὴ καὶ ἰδιαζόντως ἡ ταπείνωσις εἶναι εὐγλωττότεραι παντὸς λόγου καὶ πάσης εὐφραδείας.

Ἡ παραχώρησις ἰδιατέρως τῶν πρωτείων εἰς τοὺς ἄλλους ἀποτελεῖ δείγμα μεγάλης ἐσωτερικῆς ταπεινώσεως καὶ τελειότητος πνευματικῆς. Ὁ ταπεινὸς ἑαυτοῦ, ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν ταπεινοῦται, ἀλλὰ ἐξυψοῦται καὶ ἀποδεικνύει τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν πιστὴν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν ὑπ' αὐτοῦ τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅστις παρήγγειλε εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ ταπεινῶνται καὶ ὅταν ἀκόμη ἐκτελοῦν πάσας τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.

«Ὅταν δὲ ποιήσητε πάντα τὰ διατεταγμένα ὑμῖν, λέγετε, *οἱ ἀρχεῖοι δοῦλοὶ ἐσμεν, ὅτι ὁ ὀφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν*». Ἡ πραγματικὴ καὶ βαθεῖα ταπείνωσις, ἐξ ἧς προκύπτει καὶ ἡ παραχώρησις τῆς τιμῆς καὶ τῶν πρωτείων εἰς τοὺς ἄλλους, ἀπαιτεῖ μεγάλην ψυχικὴν δύναμιν καὶ ἀποτελεῖ τὸ «*ὁ οὐκ ἔνευ*» διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν πνευματικὴν τελείωσιν τοῦ Μοναχοῦ.

Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπερόχου παραγγελίας καὶ συστάσεως τοῦ Θεοῦ Παύλου: *Τῇ τιμῇ ἁλλήλους προσηγούμενοι* ὁ Μοναχὸς καθίσταται ἀνώτερος ἀνθρώπου, ἀποβάλλει τὰ χαμερπῆ ἐνστικτικὰ καὶ τὴν ροπήν τῆς προβολῆς τοῦ ἀπαισίου «ἐγὼ», πνευματοποιεῖται καὶ ἄγεται εἰς τὴν μίμησιν τοῦ αἰωνίου Προτύπου, τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἐσταυρώθη ἐπὶ τοῦ ἀτιμωτικοῦ ξύλου καὶ ἀπέθανε ὡς ὁ χειρότερος τῶν κακούργων διὰ τὴν αἰώνιαν δόξαν, τιμὴν, σωτηρίαν καὶ θέωσιν ἡμῶν.

διὰ μιᾶς ἀλλάξης, ἐξαίφνης, μὲ τὴν πορφύραν καὶ τὸ διάδημα καὶ τὸ πλῆθος τῶν δορυφόρων ἐμφανίζεται, μὲ πολὺ δὲ θάρος καὶ ἐλευθερίαν καὶ ἐξουσίαν κάθηται ἐνώπιον πάντων, καὶ τὰ μὲν ταπεινὰ καὶ κατηφῆ ἀπέβαλεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν καὶ ἀπὸ τοὺς τρόπους του, ἄλλο δὲ ἦθος καὶ ἄλλους τρόπους προσέλαβεν ἀντὶ τῶν προτέρων ἐκείνων, τοιοῦτοτρόπως καὶ τότε θὰ συμβῇ εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους. Καὶ διὰ νὰ γνωρίσωμεν ὅτι δὲν εἶναι κομπασμοὶ οὗτοι οἱ λόγοι, ἃς ὑπάγωμεν διὰ τοῦ λόγου εἰς τὸ ὅρος ὅπου μετεμορφώθη, ὁ Χριστὸς ἴδωμεν αὐτὸν λάμποντα καθὼς καθὼς ἔλαμψεν. Ἄν καὶ οὐδὲ οὕτω βεβαίως ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς ὅλην τὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος λαμπρότητα. Διότι ὅτι τὸ φαινόμενον ἦτο συγκατάβασις καὶ ὄχι ἀκριβὴς καὶ τελεία ἐπίδειξις τῆς θείας λαμπρότητος, ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι φανερόν. Διότι τί λέγει; Ἐλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος Ἡ δὲ δόξα τῶν ἀφθάρτων καὶ ἀθανάτων σωμάτων δὲν ἀφήνει τόσον φῶς, ὅσον τοῦτο τοῦ ἡλίου τὸ σῶμα τὸ φθαρτόν, οὐδὲ τοιοῦτον, ὥστε καὶ εἰς σώματα θνητὰ νὰ εἰσχωρῇ ἄλλ' εἶναι ἀνάγκη ἀφθάρτων καὶ ἀθανάτων ὀφθαλμῶν διὰ τὴν θέαν αὐτοῦ. Τότε δὲ ἐπὶ τοῦ ὅρου τόσον μόνον ἐφανέρωσε εἰς αὐτοὺς, ὅσον νὰ ἴδωσιν ἢ το δυνατόν καὶ νὰ μὴ βλάβῃ τὰ ὁμμανὰ των. Καὶ οὐδὲ τοιοῦτοτρόπως τὸ ὑπέφεραν, ἄλλ' ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν. Εἰπέ μοι, ἂν τις ἤθελε σὲ φέρεῖ εἰς εὐχάριστον καὶ φαιδρὸν τινα τόπον, ὅπου ὅλοι θὰ ἐκαθηντο χρυσᾶς ἐνδεδυμένοι στολὰς, καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ πλήθους ἤθελε σοὶ δεῖξαι ἄλλον τινά, ὅστις ἐκ λίθων πολυτίμων μόνον ἔχει καὶ τὰ φορέματα καὶ τὸν στέφανον τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἔπειτα ἤθελε σοὶ ἰποσχεθῇ νὰ σὲ κατατάξῃ εἰς τὴν συντροφίαν καὶ τὴν ὁμᾶδα ἐκείνην, ἄραγε δὲν ἤθελες κάμει τὰ πάντα ὥστε νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην;

Ἀνύψωσον λοιπὸν καὶ τώρα τῆς διανοίας τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ρίψε τὸ βλέμμα εἰς ἐκεῖνο τὸ θέατρον, τὸ ὁποῖον δὲν σύγκειται ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους ἄνδρας, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, οἵτινες καὶ ἀπὸ χρυσοῦ καὶ τοὺς λίθους τοὺς πολυτίμους καὶ τὰς ἀκτῖνας τὰς ἡλιακὰς καὶ πᾶσαν τὴν παρατηρουμένην λαμπρότητα εἶναι τιμιώτεροι καὶ ὄχι ἐξ ἀνθρώπων δὲ μόνον σύγκεινται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πλὴν τιμιωτέρων τούτων ἀγγέλων, ἀρχαγγέλων, θρόνων, κυριοτήτων, ἀρχῶν, ἐξουσιῶν.

Διότι περὶ τοῦ βασιλέως οὐδὲ νὰ εἰπωμεν εἶναι δυνατόν ὁποῖος εἶναι. Τόσον πολὺ πάντα λόγον καὶ σκέψιν διαφεύγει τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ἡ ὠραιότης, ἡ λαμπρότης, ἡ δόξα, ἡ «μεγαλωσύνη, ἡ μεγαλοπρέ» πεια.

Ἀπὸ τὸσαῦτα λοιπὸν ἀγαθὰ θὰ ἀποστερήσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, εἰπέ μοι, διὰ νὰ μὴ κακοπαθήσωμεν ὀλίγον χρόνον; Διότι, ἂν μυρίους θανάτους καθ' ἐκάστην ἡμέραν νὰ ὑπομένωμεν ἔπρεπεν, ἂν τὴν κόλασιν αὐτὴν ἔπρεπε ἐδῶ, εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν νὰ δοκιμάσωμεν μὲ ὅλας τὰς βλαβὰς,

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

διὰ τὰ ἴδωμεν μίαν ἡμέραν τὸν Χριστὸν ἐρχόμενον ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ εἰς τῶν ἀγίων τὸν χορὸν νὰ καταταχθῶμεν, δὲν ἔπρεπεν ὅλα ἐκεῖνα νὰ ὑπομείνωμεν εἰς ὅλον τὸν ἐπείγειον ἡμῶν βίον;

Ἀκουσον τί λέγει ὁ μακάριος Πέτρος ἐπ' αὐτὸ εἰς τὸ ὄρος τοῦ Θαβώρ.

Καλὸν εἶναι ἡμεῖς ἐνταῦθα νὰ μείνωμεν. Ἐὰν δὲ ἐκεῖνος, διότι εἶδεν ἀμυδράν τινα τῆς μελλούσης δόξης εἰκόνα ἐν τῇ μεταμορφώσει τοῦ Κυρίου, ὅλας ἐξαίφνης τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἀπέρριψε διὰ τὴν ἡδονὴν, ἣτις ἐκ τῆς ὕψους ἐκείνης κατεπλημύρισε τὴν ψυχὴν του, τί ἤθελεν εἶπει τις, ὅταν αὐτὴ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων παρουσιασθῇ ὅταν εἰς τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ παραπέτασμα τοῦ κόσμου, θὰ σηκωθῇ καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἀνοιχθῶσι, τότε τί θὰ εἴπῃ τις, ὅταν θὰ δύναται νὰ παρατηρῇ τὸν βασιλεῖα αὐτόν, ὅχι πλέον σκοτεινῶς, μηδὲ διὰ κατόπτρου, ἀλλὰ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, οὐχὶ διὰ πίστεως, ἀλλὰ δι' ὕψους;

Οἱ μὲν λοιπὸν πολλοί, ἀπὸ ὅσους περισσότερον παραλογίζονται, ἀρκετὸν θεωροῦσι τὸ νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς κολάσεως μόνον. Ἐγὼ δὲ πολὺ σκληρότερα κόλασις λέγω ὅτι εἶναι τὸ νὰ μὴ εὗρεθῇ τις εἰς ἐκείνην τὴν δόξαν, καὶ ὅστις θὰ ἐκπέσῃ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ πενθῇ τόσον τὰ ἐν τῇ κολάσει κακὰ, ὅσον ἐπειθὲ ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς ἀπεκλείσθῃ, διότι τοῦτο μόνον εἶναι σκληρότερον προκειμένου περὶ κολάσεως.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

Ὅταν εἶσαι δυνατὸς νὰ ἐργασθῇς, τὴν νεότητά σου εἰς τὰς ἀμαρτίας ἐξοδεύεις. Ὅταν ἀποκάμωσι τὰ ὄργανα τοῦ σώματός σου, τότε αὐτὰ εἰς τὸν Θεὸν προσφέρεις, ὅταν διὰ τὸ τίποτα δὲν εἶναι χρήσιμα, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη, παραλυθείσης τῆς δυνάμεως, διὰ τὸν ἐκ τοῦ χρόνου μαρασμόν, νὰ εὕρισκεσαι κατὰκοιτος. Ἡ κατὰ τὸ γῆρας σωφροσύνη δὲν εἶναι σωφροσύνη, ἀλλ' ἀδυναμία πρὸς ἀκολασίαν. Νεκρὸς δὲν στεφανοῦται· οὐδεὶς λογίζεται δίκαιος ἔνεκα ἀδυναμίας νὰ πράξῃ κακόν. Ἔως ὑπάρχει εἰς σὲ δύναμις μετὰ προαιρέσεως γίνου κύριος τῆς ἀμαρτίας, διότι τοῦτο εἶναι ἀρετὴ. Ἐκκλησίαι ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποίησις ἀγαθοῦ. Ἡ δὲ ἀργία ἀπὸ τῆς πονηρίας, οὔτε ἐπαίνων αὐτὴ καθ'ἑαυτὴν οὔτε κολάσεων ἀξιοῦται. Ἐὰν ἔνεκα τῆς ἡλικίας παύσης τὴν ἀμαρτίαν, τοῦτο χάρις εἰς τὴν ἀσθενεῖαν πράττεις.

Ἐπαινοῦμεν δὲ τοὺς κατὰ προαίρεσιν ἀγαθοὺς, ὅχι τοὺς ἀπὸ τινος ἀνάγκης ἀπέχοντας τῆς ἀμαρτίας. Ποῖος δὲ εἰς σὲ καὶ τὸ ὄριον τῆς ζωῆς ἐνέπηξε; ποῖος εἰς σὲ τὴν προθεσίαν τοῦ γήρατος καθώρισε; ποῖος τόσον ἀξιοπίστος διὰ σὲ τῶν μελλόντων ἐγγυητής;

(Μ. Βασιλείου Λόγ. εἰς τὸ Βάπτ.)

Περὶ τῆς ἁρσεως τοῦ σχίσματος

Ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου, κατ' ἐγκύρους πληροφορίας, βαίνει γοργῶ καὶ ἐσπευσμένῳ βήματι πρὸς ἄρσιν τοῦ σχίσματος μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Εκκλησίας. Αἱ αὐθαίρετοι, ἐσπευσμένοι καὶ ἀντικανονικοὶ αὐταὶ εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνέργειαι τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου ἀποδεικνύουσι περὶ τράνω, ὅτι σκοπεῖ δολίως, ὑπόλως καὶ καταχθονίως νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὸν Παπισμόν. Πολὺ ὀρθῶς, ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Εκκλησίας εἰς ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ ἐρώτησιν ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος εἶπεν: «Ἡμεῖς ζητοῦμεν εἰρήνην καὶ χριστιανικὴν ἀγάπην. Δὲν ζητοῦμεν τὴν ὑποδούλωσίν μας εἰς τὸ Βατικανόν. Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι τὴν προῆξιν τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου, οὐδεμία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ μιμηθῇ». Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι θὰ εὕρωσιν ἀπήχησιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀγαπώντων τὴν Ὁρθοδοξίαν, οὕτως ὥστε πάντες νὰ ἐξεγερθῶσι κατὰ τῶν προδοτικῶν προσπαθειῶν καὶ ἐνεργειῶν τούτων τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου πρὸς ποσάσπισιν τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν τῆς ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΗΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 25ην Νοεμβ. π. ἡ. πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς Ἀγίας Μ. Αἰκατερίνης Πατησίων, Λεωφ. Ἀνω Πατησίων Παλαιὸν Τέρμα.

Τὴν 30ην τρέχ. π. ἡ. ἐορτάζει ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Ἀνδρέου περιστερίου μετ' Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας. Συγκοινωνία ἀπὸ Ἀθῆνας: Λεωφ. Λόφου Ἀξιωματικῶν, στάσις γήπεδον. Ἐκ Πειραιῶς: Λεωφ. Δάσους, στάσις Ἀγ. Σπυριδῶνος καὶ ἐν συνεχείᾳ Λεωφ. Λόφου Ἀξιωματικῶν, στάσις γήπεδον.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδς Κανίγρος 32 — Ἀθήναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)